

ni soudce, nebo i dokonce jiný kandidát notářství nebo notář. —

V případě prvého dojde tu jistě k celé řadě kollisí, prostě neřešitelných. Dejme tomu, že i po sňatku muž bude dále provozovati praxi soudcovskou, žena notářskou; a že oba budou v místě, kde není advokáta, kde tudíž notář je nucen, zastupovati strany i v záležitostech sporných: tu může snadno nastati případ, že žena-notář bude zastupovati stranu ve sporu, jehož rozhodnutí bude záviseti od výroku jejího manžela-soudce. Nebude tu s té či oné strany předpojatost, která na straně soudcově zakládá jeho odmítnutí ve sporu (§ 19, č. 2. j. n.), nebo přímo vyloučení ex lege (§ 20 j. n.), bude-li se jednati o mandanta jeho ženy?

Má se soudce, ožení-li se se ženou-notářem, vzdáti svého úřadu jako soudce, nebo přestoupiti k notářství? Prvá možnost otvírala by našemu soudcovství vzhledem k těm 60% soudců-Němců v naší republice opravdu ty nejmurnější vyhlídky do budoucnosti, nehledě ani k naprosté zvrácenosti manželského poměru tam, kde vlastně žena — tady jistě přeemancipovaná — byla by hlavním činitelem v domácnosti a živitelem rodiny, muž pak jen složkou významu podřadného. Přestup muže k notářství znamenal by sice co do úbytku soudců v podstatě totéž, kdyby nepřistupovala k tomu ještě tragikomika jeho přerodu. Jsa vázán podmínkou nejméně dvouleté notářské praxe (§ 6., lit. d. not. ř.), musil by se takový soudce na dva roky rozloučiti s rodinným krbem a vstoupiti do praxe k jinému notáři do jiného místa — a ty případy by zde byly vzhledem k tomu, že jen ve velkých neb větších městech odpadla by tato zcela protimanželská distancía loci. Že by v takovém případě nešel soudce do notářské praxe ke své vlastní ženě, o tom nelze pochybovati z důvodů na snadě ležících.

Druhý případ, kde provdala by se žena za muže rovněž notáře, bude ale nadmíru zajímavější proto, že oba manželé-notáři nemohou přece zůstati v tomtéž místě jako úřadující notáři — leda že by ministerstvo spravedlnosti zřídilo i pro druhého místo notářské — prostředek právě tak zoufalý jako v praxi neproveditelný. Nebo pozbude žena notářství, provdá-li se za notáře?

To vše budiž uváženo příslušnými činiteli, prve než bude vyřčeno slovo rozhodující.

A konečně: lze právem o tom pochybovati, je-li právě v kruzích ženských zjevem zdravým, chrlí-li vysoké školy každoročně několik stovek akademicky vzdělaných příslušníků něžného pohlaví do víru drsného života. Většina jich živoří ve státních a soukromých kancelářích při honoráři, který vzhledem k nákladu, vynaloženému na studia a požadavkům denního života nelze nazvati úměrným. A tak, zklamáno ve svých nadějích, končí jich dobrých 90% svoji kariéru u oltáře neb na radnici.

Definitivní řešení této otázky bude jistě vloženo do rukou povoláných — doufejme, že stane se tak po zralé a pečlivé úvaze všech pro i contra, aby snad jednostranné řešení tohoto problému nestalo se darem danajským právě pro ty, v jichž zájmu bude podniknuto.

Poznámka redakce. Máme za to, že přednesené výtky jsou rázu více teoretického a nikoliv nepřekonatelného i ponecháváme o tom volně pole diskussi.

Nesporné řízení

upravil Antonín Hartmann, odborový přednosta v ministerstvu spravedlnosti.

Československému kompasu vdčíme již za mnohou praktickou publikaci z oboru práva platného pro Československou Republiku. Po čem však jsme již my praktičtí právníci dávno toužili, totiž po pečlivém vydání Řízení nesporného dá nám Kompas pod vánoční stromek v podobě úctyhodného svazu o 1624 stranách. Jest přímo neuvěřitelné, že jediný muž ovšem železné píce a vytrvalosti a úžasné paměti mohl v krátké době předložit veřejnosti tak dokonalé praktické příručky jako komentovaný knihovní zákon s praktickými případy, exekuční zákon a nyní obrovské dílo »Nesporné řízení«.

Pokud lze přehlédnouti, obsahuje tento svazek veškerou látku do nesporného řízení spadající zahrnující v to zejména zákony o prohlášení za mrtva, zákony o nezletilcích, umořování listin, nezbytné cesty, úprava poručenských a opatrovnických poměrů, zákon přidělový atd. Zejména však nutno poukázati na vzorný překlad německého textu nesporného patentu, který ač stár plní svůj úkol i v naší republice, zabraňuje svým logickým postupem při projednávání pozůstalosti četným dědickým sporům. Text provázen je výkladem a četnými rozhodnutími jak nejvyššího soudu rakouského tak československého.

Nutno zdůrazniti také ten moment, že jest zde shrnuta příslušná zákonná materie dosud platná na Slovensku, čímž Hartmann sám jediný vykonal ohromný kus práce unifikační. Na naší universitě nevěnuje se dostatečná péče nespornému řízení a mladí právníci neměli zejména po převratu potřebné české příručky. Dnes ji mají a přejeme si, aby nejen oni, ale celá obec československého právnictva tohoto díla používala s vděčností oproti muži, který při svém jistě služebně obtížném postavení dovedl nám předložit dílo tak všestranně dokonalé.

Dr. V. Svoboda.

Důležité rozhodnutí pro notáře.

K návrhu notáře X. upravil Zemský soud civilní v Praze usnesením ze dne 9. května 1923 Nc X. 355/23/2 účet notářský. Po nabytí právní moci žádal notář, aby upravené útraty (jež byly účtovány nikoliv za listiny nýbrž za podání, porady, intervence a dopisy) byly vymahány ve smyslu § 180 not. ř. cestou oficiální. Zemský soud civilní v Praze, usnesením ze dne 23. listopadu 1923 Nc. X. 355/23/4 žádosti té vyhověl a oznámil stranám, že poplatek se vyběře u strany poplatkovým lístkem, jakmile usnesení vejde v moc právní. Návrh notáře na přisouzení útrat podání toho byl zamítnut.

D ů v o d y.

Postup, dle něhož vybrati dlužno útraty notáři přisouzené jest odůvodněn ustanovením § 180 not. z. dle něhož vymáhání poplatků notářských, soudem upravených, provádí se dle předpisů daných pro vydobytí poplatků, jež za soudní úkony zapraviti jest (§ 104 násl. jedn. řádu). —

Především dlužno podotknouti, že řízení vztahující se k určení a vymáhání notářských poplatků je řízením nesporným, které žádných předpisů o náhradě útrat vymáháním nároků v tomto řízení zjištěných zásadně nestanoví. —